

וְכָל הַמַּחְבְּלִים כְּדֵי שֶׁיְהִי חֵלֶק
גֹּרְלוֹ וִירְשָׁתוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים
לב) כִּי חֵלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל
נִחְלָתוֹ.

בא וראה, ביום של ראש השנה
הקדוש ברוך הוא יושב בדין על
העולם, וכל בני העולם נכנסים
בחשבון, ואין מי שלא נכנס
בחשבון, וספרי חיים ומתים
נפתחים ביום ההוא.

והקדוש ברוך הוא, משום שרצה
בהם, נתן להם עצה להנצל מפל
המקטרגים שלמעלה שמתמנים
בכל זמן שהדין שורה בעולם.
ביום הזה מזדמנים ישראל
לעורר עליהם רחמים, ובמה?
בשופר.

שהקול הזה שיוצא עולה למעלה
ומעורר את השופר שלמעלה. אז
מתעוררים רחמים ממקומם,
והקדוש ברוך הוא קם מכסא
הדין ויושב בכסא רחמים, וחס
על ישראל, ולא נתנת רשות
למקטרג עליהם.

וישראל שבים בתשובה לפני
הקדוש ברוך הוא, ותוקעים
שופר ומעוררים רחמים, שהרי
הקול ההוא שיוצא הוא
התעוררות של רחמים, ואז
המלשין לא יכול לצמד לפני כסא
הרחמים, שהרי לא בא מן אותו
הצד, ולא נמצא קטגור.

ביום הכפורים, שהוא חתימת
הדין, ועומדים ישראל בקדשת
רבונם ביום ההוא כדי שלא יקרב
המלשין למקדש, נותנים לו
שעיר שפא מצד של רוח
הטמאה, והוא טמא, ורוח
הטמאה נהנית ממנו, והוא
מתעסק בו, ולא קרב למקדש
לטמא. ואז הפנים מאירות,
וישראל נצולים ממנו.

בזמן אחר, כשרבים חטאי בני
האדם, המלשין הזה בשעה

קִסְטִירִין, בְּגִין דִּיהוּן חוּלְקָא דְעַדְבִּיָּה
וְאַחֲסַנְתִּיָּה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דברים לב ט) כִּי חֵלֶק
ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ.

הוא חזי, ביומא דראש השנה, קודשא בריך
הוא יתיב בדינא על עלמא, וכל בני עלמא
עאלין לחושבנא, ולא אית מאן דלא עאל
בחושבנא. וספריין דחיין ומתיין פתיחין בההוא
יומא.

והקדוש ברוך הוא בגין דאתרעי בהו, יהב לון
עיטא לאשתזבא מפל מקטרגין
דלעילא, דאינון אתמנן בכל זמנא דדינא
שריא על עלמא. בהאי יומא אזדמנן ישראל
לאתערא רחמי עליהו. ובמה. בשופר.

דהא קלא דנפיק, סליק לעילא, ואתער שופר
דלעילא. כדין מתערי רחמי מאתריהו.
וקודשא בריך הוא קם מכורסייא דדינא ויתיב
בכורסיא דרחמי, וחיס עליהו דישראל, ולא
אתייהב רשו למקטרגא עליהון.

וישראל תייבי בתיובתא קמי קודשא בריך
הוא, ותקעי שופר, ואתערו רחמי.
דהא ההוא קלא דנפק, אתערוותא דרחמי
איהו. וכדין, דלטורא לא יכיל לקיימא קמי
פורסייא דרחמי. דהא לא אתי מההוא סטרא,
ולא אשתכח קטיגורא.

ביומא דכפורי, דאיהו חתימא דדינא, וקיימי
ישראל בקדושתא דמאריהון. בההוא
יומא, בגין דלא יקרב דלטורא למקדשא,
יהבין ליה שעיר, דאתי מסטרא דרוחא
מסאבא, והוא מסאבא, ורוחא מסאבא אתהני
מיניה, והוא אתעסק ביה, ולא קריב למקדשא
לסאבא. וכדין אנפין נהירין, וישראל
אשתזיבו מניה.

בזמנא אחרא פד סגיא חובי בני נשא, האי